

**WIELKOPOLSKI
WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
INSPEKCJI HANDLOWEJ**

Poznań, 31 marca 2026 r.

D/KA.UH.8361.158.2025

**FHU „Warszowscy”
Spółka z ograniczoną
odpowiedzialnością
Biernatki 2B
62-817 Żelazków**

Decyzja

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, działając na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 169), zwanej dalej „Kpa” oraz art. 56 ust. 1 pkt 10c w zw. z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. *o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi* (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 870 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego,

wymierza

przedsiębiorcy: FHU „Warszowscy” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, Biernatki 2B, 62-817 Żelazków, NIP: 9680983790, karę pieniężną w wysokości 500,00 zł (słownie: pięćset złotych 00/100) za niewykonanie obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy.

Należność wynikającą z wymierzonej kary pieniężnej strona postępowania administracyjnego (przedsiębiorca) zobowiązana jest uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Nr konta NBP O/O Poznań:

96 1010 1469 0032 7422 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o jej wymierzeniu stanie się ostateczna.

UZASADNIENIE

Inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, Delegatury w Kaliszu, przeprowadzili w dniach od 2 do 7 października 2025 r. kontrolę u przedsiębiorcy FHU „Warszowscy” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, Biernatki 2B, 62-817 Żelazków, NIP: 9680983790 (miejsce przeprowadzenia kontroli: ul. Górnośląska 21, 62-800 Kalisz).

W toku kontroli inspektorzy ustalili, że przedsiębiorca prowadzi jednostkę handlu detalicznego i sprzedaje produkty w opakowaniach oraz oferuje konsumentom torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce i tym samym zobowiązany jest do stosowania przepisów ustawy.

W wyniku czynności kontrolnych obejmujących m.in. zakup kontrolny, zweryfikowano ponadto prawidłowość wyliczania i pobierania należności, w tym za oferowane w punkcie sprzedaży opakowania. Ustalono, że na paragonie fiskalnym naliczono opłatę recyklingową za jedną torbę na zakupy z tworzywa sztucznego typu „zrywka” w wysokości 0,10 zł brutto (torba na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału, jak ustalono w toku kontroli, 10 mikrometrów) pobraną na stoisku owocowo - warzywnym, w którą zapakowano produkty posiadające już własne opakowania.

Zgodnie z treścią art. 8 pkt 15a ustawy, przez torby na zakupy z tworzywa sztucznego rozumie się *„torby na zakupy, z uchwytemi lub bez uchwytów, wykonane z tworzywa sztucznego, które są oferowane w jednostkach handlu detalicznego lub hurtowego, do których zalicza się:*

- a) lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 50 mikrometrów,*
- b) bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności,*
- c) pozostałe torby na zakupy z tworzywa sztucznego o grubości materiału równej 50 mikrometrów i większej.”*

Pobrana torba została użyta jako dodatkowa torba na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczona do pakowania produktów w opakowaniach oferowanych przez przedsiębiorcę i jako taka podlegała opłacie recyklingowej, o której mowa w art. 40a ust. 1 ustawy. Przepis ten ma zastosowanie również do toreb, o których mowa w art. 8 pkt 15a lit. b) ustawy w sytuacji, gdy torba ta nie jest wymagana w celach wymienionych w tymże przepisie, bowiem wówczas użyta przez klienta „zrywka” nie spełnia definicji ustawowej bardzo

lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego i nie podlega tym samym zwolnieniu z obowiązku pobierania opłaty recyklingowej, przewidzianemu w art. 40a ust. 2 ustawy. Ponadto, w toku kontroli przedsiębiorca złożył oświadczenie, w którym wskazał, że w związku z ciągłymi skargami klientów na zbyt wysoką opłatę za torby typu „zrywka”, zmniejszono opłatę do kwoty 0,10 PLN (brutto). Powstała różnica miała być pokryta przez przedsiębiorcę.

Stawka opłaty recyklingowej uregulowana została w §1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 27 sierpnia 2019 r. w sprawie stawki opłaty recyklingowej (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1639), zwanego dalej „rozporządzeniem”. Wysokość opłaty została określona w sposób jednoznaczny i sztywny na poziomie 0,20 zł netto za sztukę torby, co oznacza, że opłata pobierana od nabywającego, jako kwota brutto, nie może być niższa niż 0,25 zł.

Pobranie opłaty w stawce niższej niż określona w rozporządzeniu stanowi zatem naruszenie art. 40a ust. 1 ustawy, zgodnie z którym *„Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, w której są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w tej jednostce, jest obowiązany pobrać opłatę recyklingową od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.”*

Pobranie od nabywającego kwoty 0,10 zł brutto, a więc świadczenia nieznanego przepisom regulującym opłatę recyklingową, należy traktować jako niewykonanie obowiązku pobrania opłaty, o którym mowa w art. 40a ust. 1 ustawy.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto *„wbrew przepisowi art. 40a ust. 1 nie pobiera opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.”*

Kary pieniężne za czyny, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 10c, 11 i 12 ustawy, na mocy przepisu art. 58 ust. 2 ustawy wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor inspekcji handlowej. Wysokość kary pieniężnej, o której mowa powyżej, stosownie do art. 57 pkt 4 ustawy, wynosi od 500 zł do 20 000 zł.

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej uznał, że zasadne jest wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z naruszeniem obowiązku wynikającego z art. 40a ust. 1 ustawy. Pismem z dnia 17 lutego 2026 r., znak D/KA.UH.8361.158.2025, organ zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku określonego w art. 40a ust. 1 ustawy. Stronę pouczone, że może brać czynny udział w każdym stadium postępowania,

a w szczególności wypowiadać się co do zebranych dowodów i co do przesłanek wymiaru kary wskazanych w art. 189d Kpa oraz zapoznać się ze zgromadzonymi w tej sprawie materiałami, a także przedstawić stanowisko w powyższej sprawie oraz składać wnioski dowodowe w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego, co stanowi realizację zasady czynnego udziału strony w postępowaniu, wynikającej z art. 10 § 1 Kpa.

W związku z tym, że korespondencja zawierająca zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego z dnia 17 lutego 2026 r., dwukrotnie awizowana, przechowywana przez okres 14 dni w placówce pocztowej i prawidłowo opisana przez operatora pocztowego, została zwrócona nadawcy, organ prowadzący postępowanie uznał, że istnieją podstawy do stwierdzenia powstania skutku prawnego, wynikającego z fikcji doręczenia ustanowionej w art. 44 § 4 Kpa.

Podstawą do ewentualnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej jest w niniejszej sprawie art. 189f § 1 Kpa, który stanowi, że *„Organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:*

- 1. waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub*
- 2. za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.”*

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził, że w przedmiotowej sprawie nie zostały spełnione łącznie powyższe przesłanki pozwalające na zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi bowiem przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa, a zatem nie jest zasadne zastosowanie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, skutkujące obligatoryjnym odstąpieniem od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaniem na pouczeniu. Skoro przedsiębiorca nie wykonał obowiązku określonego w przepisie ustawy, mającego istotne znaczenie dla ochrony środowiska, to nie można uznać, że w niniejszej sprawie zakres naruszenia przepisów ustawy, a co za tym idzie waga naruszenia prawa, jest znikoma. Podkreślić należy, że jednym z głównych celów nałożenia na przedsiębiorców obowiązków zawartych w ustawie, jest wzmocnienie szeroko pojętej ochrony środowiska. Realizacji tego celu służyć ma m.in. prawidłowe naliczanie opłaty recyklingowej. Wprawdzie niewątpliwie opłata ta jest dodatkowym kosztem klienta, ale jej naliczenie zapewnia istotny walor edukacyjny dla konsumentów. Ustawowy obowiązek

uiszczania opłaty recyklingowej przyczynia się do racjonalnego wykorzystywania opakowań przez konsumentów w trakcie zakupów i ma prowadzić do ich zmniejszonego zużycia.

Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.

Wskazać należy, że odpowiedzialność wynikająca z art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Jak trafnie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. III SA/Po 287/16, *„Istota odpowiedzialności administracyjnej sprowadza się do tego, że aby pociągnąć do niej określony podmiot konieczne jest zaistnienie wyłącznie dwóch zasadniczych przesłanek: po pierwsze, podmiot ten musi charakteryzować się cechami wyrażonymi w normie prawnej stanowiącej podstawę odpowiedzialności oraz po drugie, musi on wyczerpać określone w tej normie znamiona działania lub zaniechania lub znamiona tegoż zachowania muszą zostać wyczerpane przez inny podmiot - o ile norma prawna przypisuje zachowanie innego podmiotu lub skutek tego zachowania wspomnianemu podmiotowi administrowanemu (delikt administracyjny). Zaistnienie powyższych przesłanek jest co do zasady wystarczające, aby podmiot administrowany poniósł z tytułu popełnionego deliktu administracyjnego ujemne konsekwencje (sankcję administracyjną).”* Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie przez właściwą jednostkę administracji publicznej nieprzestrzegania przez określony podmiot (administrowany), nałożonych prawem obowiązków. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, czy działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Okoliczność zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków, co zostało stwierdzone w chwili kontroli, może jednak mieć wpływ na ocenę całokształtu sprawy przez organ administracji publicznej oraz zostać wzięte pod uwagę przy ustalaniu wymiaru sankcji administracyjnoprawnej.

Brak jest również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na gruncie art. 189f § 1 pkt 2 Kpa. Organ w toku postępowania nie stwierdził, aby za to samo zachowanie na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Strona, prawidłowo pouczona

o możliwości wypowiedzenia się w sprawie, również nie podniosła żadnej z powyższych okoliczności.

Z kolei zgodnie z art. 189f § 2 Kpa, *„W przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:*

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub*
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.”*

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od nałożenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że „usunięcie naruszenia prawa” nie jest tożsame z „zaprzestaniem naruszenia”. Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Należy zatem uznać, iż powyższy przepis ma zastosowanie w tych przypadkach, gdy brak jest możliwości wyeliminowania samego naruszenia, natomiast możliwym jest wyeliminowanie jego skutków. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że strona zaprzestała naruszania prawa w toku postępowania kontrolnego. W przedmiotowej sprawie nie jest natomiast możliwe usunięcie skutków naruszenia prawa. Nie jest bowiem możliwe wsteczne naliczenie niepobranych opłat za pobrane przez konsumentów zrywki. Oznacza to, że nie jest możliwym usunięcie skutków naruszenia art. 40a ust. 1 ustawy w zakresie pobierania opłat, które nie zostały uprzednio pobrane. Zatem w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka w postaci konieczności usunięcia skutków naruszenia prawa. Tym samym, nie zachodzą podstawy do zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił wysokość kary pieniężnej, uwzględniając dyrektywy wymiaru kary określone w art. 189d Kpa.

Oceniając wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności uwzględniając potrzeby ochrony życia lub zdrowia, ochrony interesu publicznego oraz czas trwania tego naruszenia

organ ustalił, że w należącym do strony sklepie prowadzono sprzedaż detaliczną produktów w opakowaniach, a także oferowane były torby na zakupy z tworzywa sztucznego do pakowania produktów oferowanych w kontrolowanym sklepie. Przedsiębiorca zobowiązany był czynić zadość wymogom wynikającym z art. 40a ust. 1 ustawy, które określają jednoznacznie obowiązek pobierania opłaty recyklingowej. Pobieranie opłaty recyklingowej w niższej stawce istotnie wpływa na realizację celów ustawy w zakresie ochrony środowiska.

Odnosząc się do czasu trwania naruszenia organ wskazuje, iż ustawa weszła w życie 1 stycznia 2014 r., art. 40a został dodany 1 stycznia 2018 r., a zatem strona miała dostateczny czas na zapoznanie się i wdrożenie obowiązujących przepisów ustawy.

Uwzględniając częstotliwość niedopełnienia w przeszłości obowiązku, w następstwie którego ma być wymierzona kara oraz uprzednie ukaranie za to samo zachowanie, organ ustalił, że nie stwierdzono wcześniej naruszenia przez stronę przepisów ustawy.

Analizując stopień przyczynienia się strony do powstania naruszenia prawa organ zważył, że kontrolowany przedsiębiorca, działając na rynku jako podmiot profesjonalny, ma obowiązek znajomości i stosowania aktualnie obowiązujących przepisów prawa. Strona powinna była dolożyć należytej staranności, aby działalność gospodarcza była prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

W toku postępowania administracyjnego strona nie podniosła okoliczności dotyczących wysokości korzyści, którą strona osiągnęła, lub straty, której uniknęła.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zastosował środek w postaci wymierzenia kary pieniężnej w dolnej granicy ustawowej wysokości kary, odpowiednio do stopnia naruszenia obowiązków i stanu faktycznego sprawy, tj. 500,00 zł (słownie: pięćset złotych 00/100) z tytułu niepobierania opłaty recyklingowej od nabywającego torbę na zakupy z tworzywa sztucznego.

Zgodnie z treścią art. 58 ust. 4 ustawy, „*należności z tytułu kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.*” Przedsiębiorca jest zobowiązany wpłacić wymierzoną karę na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu, podany w sentencji decyzji, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Ordynacja podatkowa* (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 111 z późn. zm.).

Pouczenie:

1. Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 Kpa oraz art. 129 § 1 i 2 Kpa w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 229 z późn zm.) przysługuje stronie odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 00-950 Warszawa, Plac Powstańców Warszawy 1, składane na piśmie za pośrednictwem Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, skr. poczt. Nr 254, 60-967 Poznań 9 lub za pośrednictwem adresu do doręczeń elektronicznych: AE:PL-83123-25913-ESEDH-27, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Odwołanie wniesione na adres poczty elektronicznej organu pozostawia się bez rozpoznania.
2. Zgodnie z art. 127a § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.
3. Zgodnie z art. 127a § 2 Kpa z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Skutkuje to również brakiem możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy *Ordynacja podatkowa*. Uprawnienia organów podatkowych przysługują Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej.
5. Kara pieniężna podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. *o postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (t.j. Dz. U. z 2026 r., poz. 268), w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Wielkopolski Wojewódzki
Inspektor Inspekcji Handlowej
Elżbieta Wełnitz-Kędra

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1. Strona;
2. a/a.